

За глупавия вълкъ.

Веднѣжъ се присѣнило на единъ вълкъ, че ще си на-мѣри добра закуска. И нещешъ ли, скоро сънѣтъ му се сбждналъ. Като се разхождалъ край едно блато, видѣлъ, че край блатото пасе една кобила съ кончето си, Вълкътъ се приближилъ до кобилата и казалъ: „Азъ ще ти изямъ кончето!“

— Добрѣ, — казала кобилата, — дотегна ми вече това жонче. Все ме хапе, а и стопанинѣтъ ме много товари, та вече окуцѣхъ. Моля ти се, извади трѣнчето отъ крака ми, че ме много боли.

Вълкътъ се съгласилъ. Кобилата вдигнала кракъ и той почналъ да огледва тукъ-тамъ, докато единъ силенъ ударъ го повалилъ на земята, а въ това врѣме кобилата и кончето избѣгали.

Вълкътъ станалъ и трѣгналъ нататѣкъ. Гледа една свиня съ малкитѣ си прасенца ровятъ край рѣката. Доближилъ я и казалъ: „Азъ ще ти изямъ прасенцата!“

— Добрѣ, — казала свинята. — Дотегнаха ми вече, а и млѣкото ми не е хубаво. Но тѣ още не сж кръстени, та трѣбва по-рано да ги кръстимъ.

Вълкътъ се съгласилъ и тѣ дошли до рѣката, близо до воденицата. Прасетата се силно разквичили, чули ги кучетата и воденичаря, излѣзли и подгонили вълка. Той трѣгналъ слѣдъ свинята въ рѣката, но измокренъ мжѣно бѣгаль, та скоро го стигнали кучетата и злѣ ухапали.

Уплашенъ, той едва се спрѣлъ при една планина, по която пасѣли кози. Доближилъ ги и казалъ: „Кози, азъ всички ви ще изямъ!“

— Добрѣ, — казали козигѣ, — но чакай да се помолимъ. Ела и ти съ насъ да се помолишъ!

И всички замахали глави, заревали, и тѣй завили, че овчарското куче ги чуло, спустнало се къмъ вълка и не оставило здраво мѣсто по тѣлото му.

Останалъ вълкътъ да мисли какво да прави. Но ето, че насрѣща му иде единъ овенъ.

— Овне, ще те изямъ! — казалъ вълкътъ.